

Sygn. akt VIII C 1815/15

## WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 29 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: sekretarz sądowy Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 lutego 2016 r. w Ł.

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. spółka komandytowo akcyjna w W.

przeciwko P. M.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej P. M. na rzecz powoda (...) sp. z o.o. spółka komandytowo akcyjna w W.:

a) kwotę 943,50 zł (dziewięćset czterdzieści trzy złote pięćdziesiąt groszy) wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, przy czym począwszy od 1 stycznia 2016 roku nie wyższymi od dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym, od kwoty 800 zł. (osiemset złotych) od dnia 11 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty oraz

b) kwotę 197,49 zł. (sto dziewięćdziesiąt siedem złotych czterdzieści dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu

2. oddala powództwo w pozostałej części,

3. nadaje wyrokowi w punkcie 1 a) rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt VIII C 1815/15

## UZASADNIENIE

W dniu 16 lutego 2015 roku powód (...) spółka z o.o. spółka komandytowo- akcyjna z siedzibą w W., reprezentowana przez pełnomocnika będącego adwokatem, wytoczył w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko P. M. powództwo o zapłatę kwoty 1.078,50 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku od kwoty 800 zł. od dnia 11 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty oraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 135 zł. od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 26 lipca 2013 r. P. M. zawarła z (...) spółka z o.o. Ramową Umowę P.. Pozwana zobowiązała się do zwrotu przedmiotu pożyczki do dnia 24 sierpnia 2013 r. Na wypadek opóźnienia w zapłacie pierwotnemu wierzycielowi przysługiwało prawo do naliczania odsetek umownych w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku. Ponadto pozwana mogła zostać obciążona kosztami wezwań przesłanych drogą pocztową. Ponieważ pierwotny wierzyciel wezwał pozwaną trzykrotnie do spełnienia świadczenia, powód dochodzi m. in. zapłaty kwoty 135 zł. tytułem opłat manipulacyjnych za czynności windykacyjne.

(pozew k. 2-5)

W dniu 17 lutego 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty, w którym uwzględnił roszczenie powoda w całości. (nakaz zapłaty k. 6).

Postanowieniem z dnia 27 marca 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę tutejszemu Sądowi do rozpoznania. (postanowienie k. 9 v.).

Do zamknięcia rozprawy stanowisko powoda nie uległo już zmianie. Pozwana zawiadomiona o terminie rozprawy, nie stawiała się, nie zajęła także stanowiska w sprawie.

(protokół rozprawy k. 90)

**Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:**

W dniu 26 lipca 2013 r. P. M. dokonała przelewu kwoty 0.10 zł. na rzecz (...) spółka z o.o. w W., potwierdzając w ten sposób rejestrację i zgodę na umowę pożyczki nr (...).

(potwierdzenie przelewu k. 53)

Tego samego dnia P. M. zawarła z (...) spółka z o.o. w W. umowę pożyczki nr (...), na podstawie której otrzymała kwotę 800 zł. Pozwana zobowiązała się do zwrotu pożyczki w terminie 30 dni, czyli do 25 sierpnia 2013 r.

(warunki umowy pożyczki k. 60, potwierdzenie przelewu k. 66)

Pismami z dnia 25 września 2013 r., 14 listopada 2013 r. i 25 listopada 2013 r. (...) spółka z o.o. w W. wzywał P. M. do zapłaty pożyczki nr (...).

(wezwania k. 61- 63)

Pismem z dnia 24 stycznia 2014 r. (...) spółka z o.o. spółka komandytowo- akcyjna z siedzibą w W. zawiadomiła pozwaną o nabyciu przysługującej wobec niej wierzytelności.

(zawiadomienie k. 64)

Pomimo wezwania do zapłaty, pozwana do dnia wyrokowania nie zapłaciła powodowi dochodzonej przedmiotowym powództwem kwoty. (okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości nie kwestionowała żadna ze stron procesu.

**Sąd Rejonowy zważył, co następuje:**

Powództwo jest zasadne w części.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że wyrok wobec P. M. jest wyrokiem zaocznym, gdyż pozwana nie stawiała się na rozprawie oraz nie zajęła stanowiska w sprawie. Zatem zaszyły przesłanki z art. 339 § 1 k.p.c. i art. 340 k.p.c. Wobec tego Sąd przyjął za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie i w pismach procesowych doręczonych pozwanej przed rozprawą, uznając, że nie budzą one uzasadnionych wątpliwości i nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Poza sporem pozostawało, że pierwotny wierzyciel - (...) spółka z o.o. w W. i P. M. zawarli umowę pożyczki kwoty 800 zł, którą to kwotę pozwana zobowiązała się spłacić w terminie do dnia 25 sierpnia 2013 roku.

Zgodnie z art. 720 § 1 kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej wielkości.

Jak wynika z przeprowadzonego postępowania dowodowego, pozwana nie wywiązała się z warunków umowy, wskutek czego pierwotny wierzyciel naliczył dodatkowe opłaty w łącznej wysokości 135 zł. tytułem czynności windykacyjnych.

Zgodnie z treścią przepisu art. 353<sup>1</sup> k.c., strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Cytowany przepis jednoznacznie określa granicę swobody umów wskazując, że ta jest ograniczona w szczególności przepisami ustawy. Takim przepisem ograniczającym swobodę umów jest między innymi przepis art. 385<sup>1</sup> § 1 k.c., który znajduje zastosowanie do wszystkich umów konsumenckich. Zgodnie z jego treścią, postanowienia umowy zawartej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Przepis ten stanowi nadto, iż nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta (art. 385<sup>1</sup> § 3 k.c.).

Okoliczności niniejszej sprawy wskazują na to, że w odniesieniu do zastrzeżonych w umowie należności za czynności pożyczkodawcy w postaci opłaty windykacyjnej nie były z pozwaną jako konsumentem indywidualnie uzgadniane, a niewątpliwie kształtują jego obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając interesy konsumenta. Należy zatem uznać, że postanowienia te nie wiążą pozwaną, gdyż w tym zakresie spełnione są przesłanki z art. 385<sup>1</sup> § 1 k.c. Umowa pożyczki została zawarta pomiędzy przedsiębiorcą, a konsumentem – P. M.. Pozwana jako pożyczkobiorca nie miała rzeczywistego wpływu na treść tych postanowień umownych, które zostały jej narzucone w omawianym zakresie przez pożyczkodawcę. Powód posługiwał się wzorcem umowy w omawianym zakresie, zaś kwestionowane postanowienia umowne o kosztach obciążających pożyczkobiorcę w przypadku niewykonania zobowiązania zostały przejęte z wzorca umowy zaproponowanej pozwanej jako konsumentowi przez kontrahenta. Omawiane postanowienia umowy pożyczki kształtują określony obowiązek konsumenta, w przypadku uchybienia terminowi zwrotu pożyczki, w sposób niezgodny z dobrymi obyczajami, gdyż zastrzegają na ten wypadek dodatkowe opłaty w wygórowanej wysokości, które w dodatku zostały z góry ściśle i dokładnie określone. Wskazać przy tym należy, iż opłata windykacyjna, uwzględniając wysokość kosztów tego rodzaju usług stosowanych przez firmy je świadczące, jest znacznie zawyżona.

W tym miejscu podkreślić również należy, że zgodnie z wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zapadłym w sprawie o sygn. akt XVII AmC 624/09, za niedozwolone i zakazane do wykorzystywania w obrocie z konsumentami zostały uznane postanowienia wzorców umownych nakładających na kredytobiorcę obowiązki w postaci konieczności poniesienia kosztów związanych z monitorowaniem kredytobiorcy, w przypadku niewykonania zobowiązań wynikających z umowy – a dotyczyło to kosztów telefonicznych upomnień, korespondencji kierowanej do kredytobiorcy związanej z nieterminową spłatą kredytu w postaci zawiadomień, upomnień itp., wyjazdu interwencyjnego do kredytobiorcy. Analogicznie orzekł Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w wyroku z dnia 9 października 2006 roku w sprawie o sygn. akt XVII Amc 101/05.

Powyższe rozważania dają podstawę do wniosku, że zastrzeżenie dochodzenia od pozwanej zapłaty opłaty windykacyjnej w tym przypadku w kwocie 135 zł jest niedozwolonym postanowieniem umownym, a jako takie – w świetle przepisu art. 385<sup>1</sup> § 1 k.c. – nie wiąże pozwanej.

Dodatkowo wskazać należy, że uwzględniając wysokość opłat, o których mowa, a także to, że już w samej umowie ustalono je na stałym poziomie niezależnie od kosztów faktycznie poniesionych w związku z ich podjęciem, obciążenie nimi pożyczkobiorcy można również rozważać w kategoriach kary umownej w rozumieniu przepisów Kodeksu cywilnego za niewykonanie w terminie świadczenia pieniężnego. Wszelkie bowiem dodatkowe opłaty, jak opłaty za czynności windykacyjne muszą mieć uzasadnienie ekonomiczne i nie mogą być określone w sposób dowolny. Przede

wszystkim powod, zgodnie z przepisem art. 6 k.c. musiałyby wykazać, że te zostały w takiej wysokości poniesione. W konsekwencji Sąd w omawianym zakresie - co do należności dochodzonych z tytułu opłaty windykacyjnej w łącznej wysokości 135 zł - oddalił powództwo.

Podkreślić należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości, jako że przepis art. 481 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za ustawowe odsetki w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności. Zgodnie z treścią § 2 art. 481 k.c. jeżeli strony nie umówiły się co do wysokości odsetek z tytułu opóźnienia lub też wysokość ta nie wynika ze szczególnego przepisu, to wówczas wierzycielowi należą się odsetki ustawowe ogólne. Stosownie zaś do treści art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 943,50 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, przy czym począwszy od 1 stycznia 2016 roku nie wyższymi od dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym, od kwoty 800 zł. od dnia 11 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty, w pozostałym zakresie oddalając powództwo.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c., rozdzielając je proporcjonalnie między strony, stosownie do wyniku postępowania. Powód dochodził kwoty 1.078,50 zł, zasądzona na jego rzecz została kwota 943,50 zł, wygrał zatem w 87 %. Na koszty poniesione przez powoda złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 30 zł., opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 180 zł. (ustalone w oparciu o § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokatów oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu).

Zatem łącznie powód poniósł koszty w kwocie 227 zł, z czego pozwana zobowiązana jest do pokrycia kwoty w wysokości 197,49 zł. (227\* 87%) Mając powyższe na względzie, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda powyższą kwotę tytułem zwrotu kosztów procesu.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.